

La caiguda del president

Fa una setmana, en ple vèrtex mediàtic de l'afer Clinton-Lewinsky, un diari conservador israelià s'interrogava en el seu editorial sobre l'abast del cas: "pot continuar sent president dels Estats Units un home que ha mentit sobre un afer amb una becària de la Casa Blanca?" L'autor responia d'una manera taxativa: "Naturalment que sí".

Què intenta demostrar la maquinària inquisitorial posada al servei de "l'investigador independent" Kenneth Starr?

Que un president que ha mentit (i que ha induït a mentir) en aquesta qüestió –suposada mentida compartida també, per cert, per la seva pressumpta amant– no té la credibilitat necessària per continuar regint els destins de la primera potència del món? La més pura lògica ens porta a pensar que, en tot cas, no tindria la credibilitat –o sí, tot depèn– per continuar sent el marit de Hillary Rodham. Però poca cosa més. El senyor Bill Clinton sembla perfectament capaç o incapaç de governar els EUA independentment dels seus afers sentimentals.

Llavors, si això sembla tan obvi, fins i tot segurament també als ulls del senyor Starr, què més s'intenta evidenciar? Que el senyor Bill Clinton "no mereix" ser el president dels EUA i que la seva dimissió o *impeachment* és el càstig adequat

per la seva gossadia de mentir encara que sigui en una qüestió poc rellevant? Llavors parlem-ne, perquè per als sectors ultraconservadors més encoratjats ara en la persecució presidencial per l'afer Lewinsky, Clinton "no mereixia" ser president probablement des del mateix moment en què va jurar el càrrec davant del Capitol.

S'escriu en lletres majúscules i entre admiracions: !!!EL PRESIDENT HA ENGANYAT AMÈRICA!!! I una i una altra vegada es posa l'èmfasi en "la mentida" i no "en la causa de la mentida". Per aquest camí tan lineal, tan simple, tan perfectament americà –una actitud magistralment descrita per Green en *L'americà impassible*– es pot arribar al paroxisme de demanar l'*impeachment* del president per haver mentit –sota jurament !oh,sí!– sobre la marca de roba interior que utilitza. Poc importa i a no gaires sembla escandalitzar en aquell país que els informes secrets des-

classificats després de superar el requisit legal de 50 anys d'antiguitat acostumin a demostrar que tots els presidents han enganyat el seu país en qüestions trascendentals per la història dels Estats Units i del món: els assaigs nuclears, les operacions encobertes de la CIA, les causes i la dimensió real de les intervencions militars, la utilització monstruosa d'éssers humans en proves científico-militars, etc.

Bill Clinton, és cert, ha donat proves d'una ingenuïtat insultant quan sembla haver infravalorat, des de la super-

bia que dona el poder, les armes d'un enemic polític que l'assetja permanentment i d'uns mitjans de comunicació àvids d'una tensió informativa similar a la de la guerra del Golf, la gran il·lusió mediàtica de l'aldea global de finals de segle. La falta de conflictes militars externs "vendibles", el tradicional terreny de cultiu dels sentiments més primaris i visceral de la tribu, converteix "la caiguda del president" en l'alternativa ideal: un serial ple de mentides, sexe i... cintes, de moment només d'àudio". Un argument que supera àmpliament la multitud de propostes cinematogràfiques que recentment han tingut, en la figura del president i en la Casa Blanca, el seu principal *leitmotiv*.

I per aconseguir l'exclusiva del següent episodi de la histò-

ria, val tot, rumors i informacions sense confirmar inclosos. Al cap i a la fi, ens movem en el territori adient: un afer sinuós i ambigu on "allò que s'amaga" té més pes que "allò que és explícit".

Molt bé, Bill Clinton, a pesar de negar-ho sota jurament, ha tingut una relació sexual amb una jove a la Casa Blanca i, a més a més, li va dir a la noia, òbviament, que no ho expliqués a ningú. A no ser que la independència s'assoleixi a còpia de militar en una fundació especialitzada en llançar tot tipus d'iniciatives ultraconservadores.

I bé...? Decidirà llavors el país prescindir d'aquest president o s'adonarà que ell és, probablement, el millor intèrpret polític –la gran economia funciona per als interessos de l'*establishment*? Mentre Amèrica dubta i cerca "el gran testimoni de la fel·lació", Clinton s'irrita i Saddam ja es prepara per rebre l'atac. ■

EDUARD SANJUAN

"Per als sectors ultraconservadors més encoratjats en la persecució presidencial, Bill Clinton "no mereixia" ser president probablement des del moment que va jurar el càrrec."